

Irak

Umowa między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Iraku o pomocy prawnej i sądowej w sprawach cywilnych i karnych

z dnia 29 października 1988 r. ([Dz.U. 1989 Nr 70, poz. 418](#))

W imieniu Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej

PREZYDENT POLSKIEJ RZECZYPOSPOLITEJ LUDOWEJ

podaje do powszechnej wiadomości:

W dniu 29 października 1988 r. została podpisana w Bagdadzie Umowa między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Iraku o pomocy prawnej i sądowej w sprawach cywilnych i karnych w następującym brzmieniu:

UMOWA

między Polską Rzeczpospolitą Ludową a Republiką Iraku o pomocy prawnej i sądowej w sprawach cywilnych i karnych.

Polska Rzeczpospolita Ludowa i Republika Iraku,

kierując się wspólnym celem utrzymania dalszego rozwoju i pogłębienia stosunków przyjaźni łączących obydwa kraje oraz pragnąc zacieśnić je poprzez ustanowienie skutecznej współpracy w dziedzinie prawnej i sądowej,

postanowiły zawrzeć niniejszą umowę i w tym celu wyznaczyły jako swych pełnomocników:

Rada Państwa Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej - dra Jana Broła,

Prezydent Republiki Iraku - dra Abdul Razaka Abdul Wahada,

którzy po wymianie swych pełnomocnictw, uznanych za dobre i sporządzone w należytej formie, uzgodnili, co następuje:

Rozdział I. Postanowienia ogólne.

Artykuł 1. Zakres ochrony prawnej.

1. Obywatele Umawiających się Stron korzystają na terytorium drugiej Strony z takiego samego traktowania w dziedzinie wymiaru sprawiedliwości jak jej obywatele. W tym celu będą mieli swobodny dostęp do sądów i innych właściwych organów wymiaru sprawiedliwości i będą mogli występować przed nimi na tych samych warunkach i w tej samej formie, przewidzianych przez obowiązujące ustawodawstwo, co jej obywatele.

2. Postanowienia ustępu 1 stosuje się również do osób prawnych utworzonych zgodnie z prawem Umawiającej się Strony, na której terytorium mają swą siedzibę.

Artykuł 2. Zwolnienie od zabezpieczenia kosztów procesu. Od obywateli jednej z Umawiających się Stron, którzy występują przed organami sądowymi drugiej Umawiającej się Strony, nie można żądać zabezpieczenia kosztów procesu ani złożenia do depozytu z tego tylko powodu, że są cudzoziemcami lub że nie mają na terytorium tej Umawiającej się Strony miejsca zamieszkania lub pobytu, jeżeli mają miejsce zamieszkania lub pobytu na terytorium drugiej Umawiającej się Strony.

Artykuł 3. Tryb porozumiewania się. W celu stosowania postanowień niniejszej umowy i jeżeli nie stanowi ona inaczej, organy sądowe obu Umawiających się Stron porozumiewają się między sobą za pośrednictwem Ministerstwa Sprawiedliwości lub Prokuratury Generalnej Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Ministerstwa Sprawiedliwości Republiki Iraku - drogą dyplomatyczną.

Artykuł 4. Język urzędowy. Wnioski o udzielenie pomocy prawnej oraz dołączone do nich dokumenty przesyła się w języku wzywającej Umawiającej się Strony wraz z tłumaczeniem na język wezwanej Umawiającej się Strony lub na język angielski. Wezwana Umawiająca się Strona przekazuje dokumenty sporządzone w wykonaniu wniosków o udzielenie pomocy w języku własnym wraz z tłumaczeniem na język wzywającej Umawiającej się Strony lub na język angielski.

Artykuł 5. Współpraca w zakresie prawa i wymiaru sprawiedliwości. Umawiające się Strony przekazują sobie wzajemnie na wniosek akty prawne, komentarze i publikacje z zakresu prawa i wymiaru sprawiedliwości, jak również dokonują wymiany doświadczeń w tym zakresie. Szczegółowe zasady i tryb tej współpracy zostaną określone przez Ministra Sprawiedliwości lub Prokuratora Generalnego Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej i Ministra Sprawiedliwości Republiki Iraku.

Rozdział II. Wykonywanie pomocy prawnej.

Artykuł 6. Udzielanie i zakres pomocy prawnej.

1. Umawiające się Strony zobowiązują się do wzajemnego udzielania sobie pomocy prawnej w sprawach cywilnych, handlowych, z zakresu prawa osobowego, rodzinnego i w sprawach karnych.

2. Pomoc prawna obejmuje dokonywanie określonych czynności procesowych, a zwłaszcza doręczanie dokumentów, dokonywanie przeszukań, zajęcie i wydanie dowodów, ekspertyzy, przesłuchiwanie podejrzanych i oskarżonych, przesłuchiwanie stron, świadków i biegłych, oględziny miejsca oraz wydawanie osób.

Artykuł 7. Doręczanie pism urzędowych i przesłuchiwanie przez przedstawicielstwa dyplomatyczne i urzędy konsularne. Umawiające się Strony są uprawnione do bezpośredniego dokonywania przez swe przedstawicielstwa dyplomatyczne lub urzędy konsularne, doręczeń pism sądowych i pozasądowych własnym obywatelom, przebywającym na terytorium drugiej Umawiającej się Strony, oraz przesłuchiwania ich w charakterze stron, świadków i biegłych, pod warunkiem, że zgodzą się na przyjęcie pism oraz na przesłuchanie.

Artykuł 8. Wniosek o udzielenie pomocy prawnej. Wniosek o udzielenie pomocy prawnej powinien zawierać następujące dane:

- a) oznaczenie organu, od którego pochodzi pismo,
- b) przedmiot i podstawę wniosku,
- c)

w miarę możliwości tożsamość i obywatelstwo osoby, o którą chodzi, w jakim charakterze uczestniczy w postępowaniu, jej zawód, miejsce zamieszkania lub pobytu; w odniesieniu do osób prawnych - ich nazwę i siedzibę,

d)

nazwisko, imię i adres osoby, której pismo ma być doręczone,

e)

nazwiska, imiona i adresy przedstawicieli stron, jeżeli przedstawiciele stron występują w sprawie,

f)

niezbędne dane dotyczące przedmiotu wniosku, okoliczności wymagające przeprowadzenia dowodu i jeżeli trzeba, pytania, które należy zadać świadkom i biegłym,

g)

odcisk pieczęci urzędowej.

Artykuł 9. Wykonanie wniosku o udzielenie pomocy prawnej.

1. Jeżeli adres osoby, która ma być wezwana w charakterze świadka lub ma przyjąć pismo, jest niedokładny lub niewłaściwy, organ wezwany podejmie właściwe czynności w celu przesłuchania świadka lub doręczenia pisma.

2. Jeśli organ wezwany nie jest właściwy do wykonania wniosku, przekaże go z urzędu organowi właściwemu, zawiadamiając o tym organ wzywający.

Artykuł 10. Prawo właściwe dla wykonania wniosku.

1. Przy wykonywaniu wniosku o udzielenie pomocy prawnej organ wezwany stosuje przepisy swego prawa wewnętrznego. Organ wezwany może jednak na wniosek wzywającej Umawiającej się Strony zastosować przepisy procesowe tej Strony, jeżeli nie są one sprzeczne z prawem wezwanej Umawiającej się Strony.

2. Na wniosek organu wzywającego organ wezwany zawiadomi we właściwym czasie organ wzywający o miejscu i dacie udzielenia pomocy prawnej.

3. Dowód doręczenia pism sporządza się zgodnie z przepisami prawa wewnętrznego wezwanej Umawiającej się Strony.

Artykuł 11. Niemożność wykonania wniosku. Jeżeli wniosek o udzielenie pomocy prawnej nie mógł zostać wykonany, Strona wezwana powiadomi o przyczynach Stronę wzywającą i zwróci jej wniosek oraz załączone do niego dokumenty.

Artykuł 12. Koszty pomocy prawnej. Koszty związane z załatwianiem wniosków o udzielenie pomocy prawnej ponosi wezwana Umawiająca się Strona.

Artykuł 13. Odmowa udzielenia pomocy prawnej. Można odmówić udzielenia pomocy prawnej, jeżeli Strona wezwana uzna, iż jej udzielenie może zagrażać suwerenności, bezpieczeństwu, porządkowi publicznemu lub innym istotnym interesom jej kraju.

Artykuł 14. Zwolnienie od legalizacji. Dokumenty urzędowe, sporządzone przez właściwy organ na terytorium jednej z Umawiających się Stron i opatrzone pieczęcią urzędową, będą zwolnione od legalizacji dla wywarcia skutku na terytorium drugiej Umawiającej się Strony.

Rozdział III. Bezpłatne zastępstwo procesowe. Zwolnienie od opłat albo ich obniżenie.

Artykuł 15. Zwolnienie od kosztów sądowych. Obywatele jednej z Umawiających się Stron korzystają na terytorium drugiej Strony w tej samej mierze i na tych samych warunkach z bezpłatnego zastępstwa procesowego, zwolnienia od kosztów sądowych lub opłat skarbowych albo ich obniżenia, co obywatele tej Strony, z uwagi na ich sytuację materialną.

Artykuł 16. Zaświadczenie o sytuacji materialnej.

1. Zaświadczenie dotyczące sytuacji materialnej konieczne dla uzyskania zwolnień przewidzianych w artykule 15 wydaje właściwy organ tej z Umawiających się Stron, na której terytorium zamieszkuje lub przebywa osoba zainteresowana.

2. Jeżeli osoba ta ma miejsce zamieszkania w państwie trzecim, zaświadczenie powyższe wydaje przedstawicielstwo dyplomatyczne lub urząd konsularny tej Umawiającej się Strony, której ta osoba jest obywatelem.

Artykuł 17. Ułatwienia w przekazywaniu wniosków.

1. Jeżeli obywatel którejkolwiek z Umawiających się Stron, przebywający na terytorium jednej Umawiającej się Strony, pragnie korzystać przed organem sądowym drugiej Umawiającej się Strony ze zwolnień przewidzianych w artykule 15, może złożyć wniosek do organu sądowego tej Umawiającej się Strony, na której terytorium przebywa.

2. Organ sądowy, do którego zgodnie z ustępem 1 złożony jest wniosek, powinien spowodować przetłumaczenie wniosku, zaświadczenia przewidzianego w artykule 16 i, w razie potrzeby, innych załączonych dokumentów.

3. Organ sądowy, do którego wpłynął zgodnie z ustępem 1 powyższy wniosek, prześle go wraz z zaświadczeniem przewidzianym w artykule 16 i wszystkimi załączonymi dokumentami do właściwego organu sądowego drugiej Umawiającej się Strony.

Artykuł 18. Rozstrzygnięcie o przyznaniu zwolnienia od kosztów. Organ sądowy, który ma rozstrzygnąć wniosek o przyznanie zwolnienia od kosztów i zwolnienia przewidziane w artykule 15, wydaje postanowienie zgodne ze swym prawem wewnętrznym i może zwrócić się o dodatkowe wyjaśnienia do organu państwa, którego osoba zainteresowana jest obywatelem.

Rozdział IV. Ochrona świadków i biegłych.

Artykuł 19. Immunitet świadków i biegłych. Świadek lub biegły, który stawi się na wezwanie przed organami sądowymi Strony wzywającej, nie może być, niezależnie od obywatelstwa, ścigany, zatrzymany, więziony lub poddany innym ograniczeniom wolności osobistej na terytorium tej Strony w związku z przestępstwem będącym przedmiotem sprawy, w związku z którą został wezwany, lub za inne przestępstwo popełnione przed jego wyjazdem z terytorium wezwanej Strony ani też w związku z jego zeznaniami w tej sprawie.

Artykuł 20. Zakres ochrony.

1. Ochrona przewidziana w artykule 19 ustaje, jeżeli świadek lub biegły, który mógł opuścić terytorium Strony wzywającej w terminie dwudziestu dni od chwili, gdy organy sądowe powiadomiły go, że jego obecność nie jest już konieczna, pozostał mimo to na tym terytorium. Do terminu tego nie wlicza się czasu, w którym świadek lub biegły nie mógł opuścić terytorium Strony wzywającej z przyczyn niezależnych od jego woli. Ochrona taka ustaje również wtedy, gdy świadek lub biegły po opuszczeniu tego terytorium dobrowolnie znów nań powrócił.

2. Jeżeli wyniknie potrzeba przesłuchania w charakterze świadków lub biegłych osób pozbawionych wolności na terytorium drugiej Strony, organy wymienione w artykule 3 mogą zezwolić na przekazanie ich na terytorium Strony wzywającej, pod warunkiem że osoby te będą nadal pozbawione wolności i zostaną odesłane z powrotem w najkrótszym czasie po przesłuchaniu. Postanowienia ustępu 1 stosuje się odpowiednio.

3. Koszty podróży i pobytu świadków lub biegłych pokrywa Strona wzywająca według przepisów obowiązujących w państwie, na którego terytorium czynność procesowa ma

miejsce; na żądanie Strona wzywająca wypłaca świadkowi lub biegłemu zaliczkę na pokrycie całości lub części kosztów podróży.

Rozdział V. Uznawanie i wykonywanie orzeczeń sądowych i orzeczeń sądów polubownych.

Artykuł 21. Orzeczenia podlegające uznaniu lub wykonaniu. Każda z Umawiających się Stron uzna i zezwoli na wykonanie na swym terytorium następujących orzeczeń wydanych na terytorium drugiej Umawiającej się Strony i wykonalnych zgodnie z przepisami prawa wewnętrznego tej Strony:

- a) prawomocnych orzeczeń sądowych wydanych w sprawach cywilnych,
- b) prawomocnych orzeczeń sądowych wydanych w sprawach karnych, dotyczących naprawienia szkody i wydania rzeczy,
- c) ugód sądowych w sprawach cywilnych.

Artykuł 22. Warunki uznawania i wykonywania orzeczeń.

1. Orzeczenia sądowe, o których mowa w artykule 21, podlegają uznaniu i wykonaniu na terytorium Umawiającej się Strony, gdzie żąda się ich uznania lub wykonania, z wyjątkiem wypadków, o których mowa w ustępie 2.

2. Uznania i wykonania orzeczenia sądowego odmawia się, jeżeli:

- a) według prawa Umawiającej się Strony, na której terytorium orzeczenie ma być uznane lub wykonane, organ sądowy tej Strony jest wyłącznie właściwy dla osądzenia sprawy,
- b) uznanie lub wykonanie orzeczenia byłoby sprzeczne z ustawodawstwem wewnętrznym lub porządkiem publicznym Strony, na której terytorium ma nastąpić uznanie lub wykonanie,
- c) zostało wcześniej wydane przez organ sądowy Umawiającej się Strony, na której terytorium orzeczenie ma być uznane lub wykonane, orzeczenie korzystające z powagi rzeczy osądzonej w sprawie między tymi samymi stronami, o ten sam przedmiot i na tej samej podstawie lub jeżeli postępowanie w tej samej sprawie toczy się przed sądem wezwanej Umawiającej się Strony,
- d) strona przegrywająca, która nie stawiała się na rozprawę i dopuściła do wydania wyroku zaocznego, nie została należycie wezwana przed właściwy organ sądowy zgodnie z procedurą Umawiającej się Strony, na której terytorium orzeczenie zostało wydane.

Artykuł 23. Wniosek o uznanie lub stwierdzenie wykonalności.

1. Wniosek o uznanie lub stwierdzenie wykonalności może być złożony w organie sądowym, który orzekał w pierwszej instancji i który przekaże go organowi sądowemu drugiej Umawiającej się Strony za pośrednictwem Ministerstw Sprawiedliwości obu Umawiających się Stron lub może być złożony bezpośrednio przez zainteresowaną stronę we właściwym organie sądowym Strony, na której terytorium żąda się uznania lub wykonania.

2. Do wniosku należy dołączyć:

- a)

uwierzytelniony odpis orzeczenia sądowego lub ugody sądowej wraz z zaświadczeniem stwierdzającym, że orzeczenie to jest prawomocne i wykonalne, jeżeli elementy te nie wynikają z samego orzeczenia,

b)

zaświadczenie stwierdzające, że strona przegrywająca była prawidłowo wezwana zgodnie z prawem Strony, na której terytorium orzeczenie zostało wydane,

c)

tłumaczenie wyżej wymienionych dokumentów oraz tłumaczenie wniosku, jeżeli nie został on sporządzony w języku Strony, na której terytorium orzeczenie ma zostać uznane lub wykonane.

3. Zezwolenie na wykonanie wydaje właściwy organ Strony, na której terytorium ma nastąpić wykonanie zgodnie z przepisami prawa wewnętrznego tej Strony.

Artykuł 24. Zakres badania orzeczenia. Organ sądowy, przed którym toczy się postępowanie o uznanie lub zezwolenie na wykonanie, ogranicza się do zbadania, czy spełnione zostały warunki przewidziane w artykułach 21 i 22. Jeżeli warunki te zostały spełnione, organ ten zezwoli na uznanie lub wykonanie.

Artykuł 25. Prawo właściwe. Organy Umawiającej się Strony, na której terytorium ma miejsce wykonanie orzeczenia, stosują przy wykonaniu własne prawo, jeżeli postanowienia niniejszej umowy nie stanowią inaczej.

Artykuł 26. Uznawanie orzeczeń z mocy prawa. Prawomocne orzeczenia sądowe jednej z Umawiających się Stron w sprawach dotyczących stanu cywilnego jej własnych obywateli uznaje się z mocy prawa na terytorium drugiej Strony bez przeprowadzania postępowania o uznanie.

Artykuł 27. Wykonywanie orzeczeń o kosztach procesu.

1. Jeżeli na stronę zwolnioną z obowiązku zabezpieczenia kosztów procesu na podstawie artykułu 2 nałożony został prawomocnym orzeczeniem obowiązek zapłacenia tych kosztów drugiej stronie, orzeczenie to na wniosek osoby zainteresowanej wykonuje się na terytorium drugiej Strony bezpłatnie.

2. W razie nałożenia na obywatela jednej z Umawiających się Stron obowiązku zapłaty kosztów należnych sądowi drugiej Umawiającej się Strony, sąd ten zwróci się do właściwego sądu Umawiającej się Strony, na której terytorium zamieszkuje dłużnik, z wnioskiem o ściągnięcie tych kosztów. Ściągnięte kwoty zostaną przekazane przedstawicielstwu dyplomatycznemu lub urzędowi konsularnemu drugiej Umawiającej się Strony.

3. Do wniosków przewidzianych w ustępach 1 i 2 dołącza się uwierzytelniony odpis części wyroku ustalającej wysokość kosztów, zaświadczenie stwierdzające, że wyrok jest prawomocny, oraz tłumaczenie tych dokumentów.

4. Organ, który zezwala na wykonanie orzeczeń przewidzianych w ustępach 1 i 2, ogranicza się do sprawdzenia, czy spełnione zostały warunki stwierdzające, że orzeczenie jest prawomocne i podlega wykonaniu.

Artykuł 28. Uznawanie i wykonywanie orzeczeń sądów polubownych. Orzeczenia sądów polubownych w sprawach cywilnych i handlowych, wydane na terytorium jednej Umawiającej się Strony, zostaną uznane i zezwoli się na ich wykonanie na terytorium drugiej Strony zgodnie z ustawodawstwem wewnętrznym tej Strony i jeżeli spełnione zostaną warunki przewidziane w artykułach 22 i 23, w takim zakresie, w jakim mają one zastosowanie do orzeczeń sądów polubownych.

Artykuł 29. Wywóz przedmiotów i przekazywanie sum pieniężnych. Stosowanie przepisów o zezwoleniu na wykonanie orzeczeń sądowych, orzeczeń sądów polubownych oraz ugod

zawartych przed organami sądowymi nie może naruszać prawa Umawiających się Stron dotyczącego przekazywania sum pieniężnych oraz wydawania przedmiotów uzyskanych z egzekucji.

Rozdział VI. Wydawanie osób i ściganie karne.

Artykuł 30. Obowiązek wydania.

1. Umawiające się Strony zobowiązują się do wydawania sobie wzajemnie na zasadach i pod warunkami określonymi przez poniższe artykuły osób, które przebywają na terytorium jednego z dwóch państw i są ścigane za przestępstwo lub poszukiwane w celu odbycia kary wymierzonej przez organy sądowe Strony wzywającej. Wydanie może nastąpić jedynie wówczas, gdy czyn zarzucany lub za który osoba, której wydania się żąda, została skazana, jest uznany za przestępstwo przez prawo wewnętrzne obu Umawiających się Stron.

2. Podlegają wydaniu osoby ścigane za czyny, które według prawa obu Umawiających się Stron zagrożone są karą pozbawienia wolności co najmniej 2 lat lub karą surowszą. Jeśli wydania żąda się w celu wykonania kary, następuje ono tylko wówczas, gdy orzeczona kara wynosi co najmniej 6 miesięcy pozbawienia wolności.

3. Jeżeli wniosek dotyczy kilku czynów, z których każdy jest karany przez prawo obu Umawiających się Stron, i jeżeli nie wszystkie spośród nich spełniają warunek dotyczący kary, o której mowa w ustępie 2, wniosek o wydanie uważa się za uzasadniony co do wszystkich objętych nim czynów.

Artykuł 31. Osoby nie podlegające wydaniu. Nie podlegają wydaniu:

a)

osoby, które w chwili otrzymania wniosku o wydanie są obywatelami Strony wezwanej,

b)

osoby, które otrzymały już prawo azylu na terytorium Strony wezwanej.

Artykuł 32. Odmowa wydania. Wydanie nie nastąpi w następujących wypadkach:

a)

jeżeli przestępstwo, w związku z którym żąda się wydania, jest uważane przez Stronę wezwaną za przestępstwo o charakterze politycznym,

b)

jeżeli osoba, której wydania się żąda, została prawomocnie osądzona przez Stronę wezwaną za ten sam czyn lub czyny, w związku z którymi żąda się wydania,

c)

jeżeli według prawa bądź Strony wzywającej, bądź Strony wezwanej w chwili otrzymania wniosku o wydanie nastąpiło przedawnienie ścigania lub wykonania kary,

d)

jeżeli przestępstwo, w związku z którym żąda się wydania, zostało popełnione poza terytorium państwa wzywającego, a prawo państwa wezwanego nie zezwala na ściganie takiego przestępstwa popełnionego przez cudzoziemca poza jego terytorium,

e)

jeżeli wyrok skazujący osobę, której wydania się żąda, nie podlega wykonaniu w związku z amnestią lub ułaskawieniem,

f)

jeżeli przestępstwo, w związku z którym żąda się wydania, zostało popełnione w całości lub w części na terytorium Strony wezwanej.

Artykuł 33. Prawo odmowy wydania. Można odmówić wydania, jeżeli:

a)

Strona wezwana ściga osobę, której wydania się żąda, za ten sam lub te same czyny, w związku z którymi żąda się wydania, lub jeżeli właściwe organy Strony wezwanej wydały decyzję, aby nie wszczynać ścigania lub zaprzestać ścigania, które wszczęła w związku z tym samym lub tymi samymi czynami,

b)

według prawa jednej z Umawiających się Stron czyn, w związku z którym żąda się wydania, stanowi przestępstwo, którego ściganie można wszcząć tylko z oskarżenia prywatnego.

Artykuł 34. Odroczenie wydania i wydanie czasowe.

1. Wydanie może być odroczone, jeżeli przeciwko osobie, której wydania się żąda, prowadzone jest postępowanie karne lub osoba ta odbywa karę pozbawienia wolności orzeczoną przez organ sądowy Strony wezwanej. W wypadku odroczenia wydanie może nastąpić po zakończeniu postępowania karnego lub, w wypadku wyroku skazującego, po odbyciu kary.

2. Jeżeli odroczenie wydania mogłoby doprowadzić do przedawnienia ścigania albo do powstania innych poważnych trudności dla ustalenia faktów, osoba, której wydania się żąda, może zostać wydana czasowo pod wyraźnym warunkiem, że zostanie z powrotem przekazana niezwłocznie po dokonaniu czynności, w związku z którymi została wydana.

Artykuł 35. Zakres ścigania wydanej osoby.

1. Osoba wydana nie może być ścigana, sądzona czy więziona w celu wykonania kary z powodu jakiegokolwiek czynu popełnionego przed wydaniem, innego aniżeli ten, za który została wydana, z wyjątkiem następujących wypadków:

a)

jeżeli Strona wezwana wyraziła na to uprzednio zgodę,

b)

jeżeli mając taką możliwość, osoba wydana nie opuściła terytorium Strony wzywającej w terminie 30 dni od chwili jej definitywnego zwolnienia lub po opuszczeniu tego terytorium dobrowolnie na nie powróciła; jednakże do terminu tego nie wlicza się czasu, w którym osoba wydana nie mogła opuścić terytorium Strony wzywającej z przyczyn niezależnych od swej woli.

2. Jeżeli w czasie postępowania zostanie zmieniona podana kwalifikacja zarzucanego czynu, osoba wydana będzie mogła być ścigana lub sądzona tylko wówczas, gdy znamiona przestępstwa nowo kwalifikowanego pozwalają na wydanie.

3. Z wyjątkiem wypadku przewidzianego w ustępie 1 punkt b), konieczna jest zgoda Strony wezwanej, ażeby Strona wzywająca mogła wydać państwu trzeciemu osobę, która została jej odesłana, a która poszukiwana jest przez państwo trzecie w związku z przestępstwami popełnionymi przed odesłaniem.

Artykuł 36. Wniosek o wydanie.

1. Wniosek o wydanie sporządza się na piśmie i powinien on zawierać:

a)

oryginał lub poświadczoną kopię wyroku skazującego lub postanowienia o tymczasowym aresztowaniu, wydanego w formie wymaganej przez prawo Strony wzywającej;

b)

opis czynów, w związku z którymi żąda się wydania; należy określić możliwie dokładnie czas i miejsce ich popełnienia, ich kwalifikację prawną, odesłanie do tekstu ustawy karnej mającej zastosowanie do tych czynów oraz czas kary, który pozostał do odbycia;

c)

kopię tekstu ustawy karnej mającej zastosowanie do czynu;

d)

możliwie dokładny rysopis osoby, której wydania się żąda, oraz wszystkie inne informacje pozwalające na stwierdzenie jej tożsamości i obywatelstwa.

2. Jeżeli informacje nadesłane przez Stronę wzywającą nie są wystarczające do podjęcia decyzji przez Stronę wezwaną, ta ostatnia może zażądać ich uzupełnienia. Druga Strona powinna udzielić odpowiedzi w terminie nie przekraczającym 2 miesięcy. W razie uzasadnionych przyczyn, termin ten może zostać jeszcze przedłużony o 20 dni.

3. Jeżeli Strona wzywająca nie przedstawi w terminie określonym w ustępie 2 uzupełniających informacji, Strona wezwana może zwolnić zatrzymaną osobę.

Artykuł 37. Tymczasowe aresztowanie w celu wydania. Jeżeli spełnione zostały warunki formalne wymagane przy wydaniu, Strona wezwana zarządzi niezwłocznie aresztowanie osoby, której wydania zażądano, z wyjątkiem wypadków, w których zgodnie z postanowieniami niniejszej umowy wydanie nie może nastąpić.

Artykuł 38. Tymczasowe aresztowanie przed otrzymaniem wniosku o wydanie.

1. W wypadkach nie cierpiących zwłoki właściwe organy Strony wzywającej mogą wystąpić o tymczasowe aresztowanie osoby poszukiwanej. Wniosek o tymczasowe aresztowanie zawiera wzmiankę o istnieniu jednego z dokumentów przewidzianych w ustępie 1 punkt a) artykułu 36 oraz o zamiarze nadesłania w terminie późniejszym wniosku o wydanie; we wniosku należy wskazać przestępstwo, w związku z którym żąda się wydania, czas i miejsce jego popełnienia oraz, w miarę możliwości, rysopis poszukiwanej osoby.

2. Wniosek o tymczasowe aresztowanie może zostać przesłany właściwym organom Strony wezwanej bezpośrednio bądź drogą pocztową lub telegraficzną, bądź za pomocą innych środków przekazywania informacji na piśmie. Organ wzywający powinien być niezwłocznie powiadomiony o załatwieniu jego wniosku.

3. Osobę tymczasowo aresztowaną zwalnia się, jeżeli w terminie 1 miesiąca od jej aresztowania do Strony wezwanej nie wpłynię wniosku o wydanie wraz z dokumentami wymienionymi w artykule 36. Na wniosek Strony wzywającej termin ten może być przedłużony o 20 dni.

4. Zwolnienie nie wyklucza ponownego aresztowania i wydania, jeżeli wniosek o wydanie zostanie nadesłany w późniejszym terminie.

Artykuł 39. Przekazanie osoby wydanej.

1. Strona wezwana powiadomi Stronę wzywającą o swej decyzji w przedmiocie wydania. W wypadku odrzucenia wniosku w całości lub częściowo przez organ sądowy, Strona wzywająca zostanie powiadomiona o motywach tej decyzji. W wypadku wyrażenia zgody, Strona wzywająca zostanie poinformowana o miejscu i dacie przekazania osoby, której wydania się żąda, oraz o okresie zatrzymania tej osoby w celu jej wydania.

2. Z zastrzeżeniem wypadku przewidzianego w ustępie 3, jeżeli osoba, której wydania się żąda, nie została przejęta w ustalonym miejscu i dacie, może ona zostać zwolniona po upływie 15 dni od daty ustalonej dla wydania. Wniosek o jej ponowne wydanie może wówczas zostać odrzucony.

3. Jeżeli okoliczności wyjątkowe stoją na przeszkodzie wydaniu lub przejęciu osoby, której wydania się żąda, Strona zainteresowana poinformuje o tym drugą Stronę; obie Strony uzgodnią inną datę wydania, przy czym zastosowanie będą miały postanowienia ustępu 2.

Artykuł 40. Zbieg wniosków o wydanie. Jeżeli z wnioskiem o wydanie tej samej osoby wystąpi kilka państw z powodu tego samego lub różnych przestępstw, Strona wezwana rozstrzygnie,

czyj wniosek uwzględni, biorąc w szczególności pod uwagę obywatelstwo tej osoby, miejsce popełnienia czynu oraz stopień jego społecznego niebezpieczeństwa.

Artykuł 41. Ponowne wydanie. Jeżeli osoba wydana uchyli się w jakikolwiek sposób od postępowania karnego, stawiennictwa przed sądem lub od wykonania kary i powróci na terytorium Strony wezwanej, może zostać ponownie wydana. W wypadku takim do wniosku o wydanie nie załącza się pism wymienionych w artykule 36.

Artykuł 42. Wydawanie przedmiotów.

1. Na żądanie Strony wzywającej Strona wezwana zajmie i wyda, o ile pozwala na to jej prawo, przedmioty:

a)

które mogą służyć jako dowody w sprawie karnej,

b)

które w sposób oczywisty pochodzą z przestępstwa lub służyły do jego popełnienia.

2. Wydanie przedmiotów wymienionych w ustępie 1 następuje za pokwitowaniem; wydanie ich może nastąpić również w wypadku, gdy wydanie osoby, na które wyrażono zgodę, nie następuje z powodu ucieczki lub śmierci tej osoby.

3. Jeżeli wymienione przedmioty podlegają zajęciu lub konfiskacie na terytorium Strony wezwanej, Strona ta może zatrzymać je czasowo lub wydać je, zastrzegając sobie ich zwrot.

4. Zastrzega się jednak prawa, które Strona wezwana lub osoby trzecie nabyły w stosunku do tych przedmiotów. Jeżeli prawa takie istnieją, przedmioty te po zakończeniu postępowania zwraca się Stronie wezwanej w możliwie najkrótszym terminie i bez pobierania kosztów.

Artykuł 43. Tranzyt osób.

1. Każda z Umawiających się Stron zezwoli na wniosek drugiej Strony na tranzyt przez swe terytorium osób wydawanych tej ostatniej przez państwo trzecie. W wypadku takim wniosek o zezwolenie przekazuje się i traktuje z uwzględnieniem tych samych zasad, co wniosek o wydanie.

2. Można odmówić tranzytu osób, których wydania nie przyznaje się na podstawie niniejszej umowy.

Artykuł 44. Koszty wydania i tranzytu. Koszty wydania pokrywa Strona, na której terytorium powstały, jednakże koszty przewozu z terytorium Strony wezwanej na terytorium Strony wzywającej pokrywa Strona wzywająca. Koszty tranzytu pokrywa Strona wzywająca.

Artykuł 45. Informacja o następstwach wydania. Umawiające się Strony informują się wzajemnie o wyniku postępowania karnego przeciwko osobom wydanym. Jeżeli przeciwko osobom tym zapadł prawomocny wyrok skazujący, należy przesać odpis tego wyroku.

Artykuł 46. Przejęcie ścigania karnego.

1. Umawiające się Strony zobowiązują się do wszczęcia postępowania karnego zgodnie ze swoim prawem na wniosek drugiej Umawiającej się Strony przeciwko własnym obywatelom, którzy popełnili na terytorium drugiej Umawiającej się Strony przestępstwo uzasadniające wydanie. W tym celu przekazują sobie informacje zawierające dane o podejrzanym i popełnionym przestępstwie oraz posiadane dowody, jak również teksty przepisów mających zastosowanie do popełnionego czynu, według prawa obowiązującego w miejscu jego popełnienia.

2. Postanowienia ustępu 1 stosuje się odpowiednio do przestępstw nie uzasadniających wydania, jeżeli zgodnie z prawem Strony wezwanej istnieją podstawy do wszczęcia postępowania karnego na terytorium tej Strony.

3. Wezwana Umawiająca się Strona zawiadamia drugą Umawiającą się Stronę o wyniku postępowania karnego.

Rozdział VII. Wymiana informacji o skazanych.

Artykuł 47. Informacja o skazaniach. Każda z Umawiających się Stron powiadomi drugą Stronę o prawomocnych skazaniach obywateli drugiej Strony przez organy sądowe, jednocześnie przesyłając jej odciski palców skazanych.

Artykuł 48. Wymiana informacji z rejestru skazanych. Właściwe organy każdej z Umawiających się Stron przekazują bezpłatnie na wniosek właściwych organów drugiej Strony informacje dotyczące poprzedniego skazania osób, przeciwko którym prowadzone jest postępowanie karne, lub skazanych na terytorium tej ostatniej Strony.

Rozdział VIII. Przekazywanie osób skazanych w celu wykonania kary w państwie, którego są obywatelami.

Artykuł 49. Warunki przekazywania.

1. Obywatele jednej Umawiającej się Strony skazani prawomocnym wyrokiem na karę pozbawienia wolności na terytorium drugiej Umawiającej się Strony będą za obopólną zgodą tych Stron przekazywani na warunkach przewidzianych w niniejszej umowie, w celu wykonania kary tej Umawiającej się Stronie, której są obywatelami.

2. Przepisu ustępu 1 nie stosuje się do skazanych za:

a)

przestępstwa przeciwko bezpieczeństwu wewnętrznemu lub zewnętrznemu państwa, w tym również za przestępstwo szpiegostwa, sabotażu i zmowy-porozumienia przestępczego,

b)

przestępstwa wojskowe lub przestępstwa o charakterze politycznym.

Artykuł 50. Wniosek o przekazanie.

1. Przekazanie skazanego w celu wykonania kary następuje na wniosek Umawiającej się Strony, której sąd wydał wyrok skazujący.

2. Umawiająca się Strona, której obywatelem jest skazany, może zwrócić się do Umawiającej się Strony, której sąd wydał wyrok, z wnioskiem o rozpatrzenie możliwości przekazania skazanego.

3. Skazany lub członkowie jego rodziny mogą zwracać się do właściwych organów każdej z Umawiających się Stron z wnioskiem o przekazanie skazanego w celu wykonania kary.

Artykuł 51. Warunki formalne wniosku. Z wnioskiem o przekazanie skazanego w celu wykonania kary występuje właściwy organ Umawiającej się Strony, której sąd wydał wyrok skazujący, do właściwych organów drugiej Umawiającej się Strony. Wniosek sporządza się w formie pisemnej. Do wniosku dołącza się:

a)

uwierzytelniony odpis wyroku skazującego ze stwierdzeniem jego prawomocności,

b)

tekst przepisów ustawy karnej, na podstawie których wydano wyrok skazujący,

c)

dokument określający część kary odbytej przez skazanego oraz część kary podlegającej wykonaniu, w wypadku gdy orzeczona kara została wykonana w części,

d)

dokument stwierdzający obywatelstwo skazanego,

e)

inne dokumenty, które właściwy organ Strony, której sąd wydał wyrok skazujący, uzna za niezbędne.

Artykuł 52. Zawiadomienie o rozpatrzeniu wniosku. Właściwy organ wezwanej Umawiającej się Strony zawiadomi, w możliwie krótkim czasie, właściwy organ wzywającej Umawiającej się Strony o sposobie rozpatrzenia wniosku.

Artykuł 53. Przekazanie skazanego. W wypadku gdy wezwana Umawiająca się Strona wyraziła zgodę na przyjęcie skazanego, właściwe organy Umawiających się Stron ustalą w możliwie krótkim czasie miejsce, datę i tryb przekazania skazanego. Przekazanie następuje na terytorium Umawiającej się Strony, której sąd wydał wyrok skazujący.

Artykuł 54. Koszty przekazania. Koszty związane z przekazaniem skazanego powstałe do chwili przekazania ponosi Umawiająca się Strona, na której terytorium koszty te powstały. Inne koszty, związane z przekazaniem skazanego, w tym koszty jego przewozu, ponosi Umawiająca się Strona, której obywatelem jest skazany.

Rozdział IX. Postanowienia końcowe.

Artykuł 55

1. W rozumieniu niniejszej umowy:

a)

wyrażenie "sprawy cywilne" obejmuje prawo cywilne, handlowe, rodzinne oraz osobowe,

b)

wyrażenie "organ sądowy" lub "organ wymiaru sprawiedliwości" oznacza w Polskiej Rzeczypospolitej Ludowej sądy, prokuratury i notariaty państwowe.

2. Postanowienia niniejszej umowy dotyczące uznawania i wykonywania orzeczeń sądowych oraz ugód stosuje się do orzeczeń wydanych i ugód zawartych po jej wejściu w życie.

Artykuł 56

1. Umowa niniejsza podlega ratyfikacji zgodnie z prawem każdej z Umawiających się Stron i wejdzie w życie po upływie trzydziestu dni od dnia wymiany dokumentów ratyfikacyjnych, która nastąpi w Warszawie.

2. Umowa niniejsza zawarta jest na okres pięciu lat i ulega automatycznemu przedłużaniu na dalsze pięcioletnie okresy, jeżeli żadna z Umawiających się Stron nie wypowie jej w drodze notyfikacji na sześć miesięcy przed upływem danego okresu.

Na dowód czego wyżej wymienieni pełnomocnicy podpisali niniejszą umowę i opatrzili ją pieczęciami.

Strona główna - <http://alimenty.net>